

ZRCADLO DOMOVA

Únor

Časopis Domova důchodců Jablonecké Paseky

PROGRAM NA ÚNOR

6.2. úterý 13:30 – Výlet

13.2. úterý 13:30 – Výlet

15.2. čtvrtek 14:00 – Bohoslužba

21.2. středa 13:30 – Kavárna

26.2. čtvrtek 9:00 - Canisterapie

28.2. středa 13:30 – Narozeninová oslava

29.2. čtvrtek 14:00 – Bohoslužba

PRANOSTIKY NA ÚNOR

- Únor bílý - pole sílí.
- Sněhový únor - sílí úhor.
- Únorová voda - pro pole škoda.
- Když záhy taje, dlouho neroztaje.
- Když skřivánek v únoru zpívá, brzy se pod nosem slívá.
- V únoru když skřivan zpívá, velká zima potom bývá.
- Jestli únor honí mraky, staví březen sněhuláky.
- Nechce-li severňák v únoru váti, v dubnu se to musí přec jenom státi.
- V únoru-li vítr neburácí, jistě v dubnu krovy kácí.
- V únoru prudký severníček - hojné úrody bývá poslíček.
- Když větrové na konec února uhodí, moc obilí se na poli neurodí.
- V únoru sníh a led - v létě nanesou včely med.
- Co si únor zazelená - březen si hájí; co si duben zazelená - květen mu to spálí.
- Teplý únor - studené jaro, teplé léto.
- Je-li v únoru zima a sucho, bývá prý horký srpen.

Zdroj: [Pranostiky pro měsíc prosinec \(pranostika.cz\)](http://pranostika.cz)

Masopust (lidově *ostatky*, *fašank*, morav. *voračky*, *voráci*, *končiny* či obecně karneval) je třídní svátek, jakož i slavnostní období mezi Vánocemi a postní dobou. Zatímco jeho počátek, který nastává po svátku Tří králů (6. ledna), má pevné datum, tak jeho konec na Popeleční středu je závislý na datu Velikonoc a končí tak v rozmezí od poloviny února do počátku března. Masopustní zvyky mají zřejmě původ v předkřesťanských slovanských oslavách konce zimy. Podobně se slaví i v jiných slovanských zemích, třeba v Rusku se tento svátek nazývá maslenica a figurují v něm i některé podobné postavy jako v českém masopustu, například kobyla nebo medvěd. Jiný výklad původu masopustu vychází z římského náboženství, které s předjařím spojovalo vegetační a plodnostní božstva, jako je Bakchus.

V původním smyslu jde o „opuštění masa“ (slovo karneval pochází nejspíš z italského *carne levare*, „dát pryč maso“). Masopust pak představoval období hodování a veselí mezi dvěma postními dobami. Během něj probíhaly taneční zábavy, zabijačky a také svatby. Vrcholí posledním čtvrtkem

tohoto období, zvaným Tučný čtvrtek, spojeným se zabijačkou a hostinou. Označení dne souviselo s pověrou, že lidé by v tento den měli hodně jíst a pít, aby měli sílu na následující rok.

Masopustní neděle se obvykle nesla ve znamení tance a hudby, v některých oblastech si ženy pořádaly své vlastní slavnosti označované jako jalové hody. Masopustní pondělí bylo ve znamení mužovských bálů. Jedním ze zvyků, které se na nich dodržovaly, bylo skákání do výšky. Čím výše selka vyskočila do výšky, tím vyšší mělo být obilí na poli.

Poslední tři dny, tedy o masopustní neděli, v pondělí a úterý, které jsou zvány ostatky, končiny, fašank či přímo masopust, se konají různé rituální úkony, průvod masek, scénické výstupy a končí taneční zábavou.

V současném slova smyslu je však význam karnevalu obecný a nevázaný na určité období. Jde o taneční zábavy, hýření, lidové zábavy v maskách, maškarní bály. Nejznámějším tanečním karnevalem ve světě je karneval v Rio de Janeiru, dalším známým je v Santa Cruz de Tenerife.

Masopust v Česku v jednotlivých regionech

V některých regionech (Chodsko, Doudlebsko, Hlinecko, Strání aj.) je součástí oslav obřadní průvod masek, který obchází s muzikou vesnice. Tento akt konají zvlášť vypravené skupiny lidí ve specifickém ustrojení a se specifickým chováním, mající dlouhou tradici. Mnohde se vybírá do košíku kořalka, vejce, slanina, koblihy nebo Boží milosti. Ty jsou později společně konzumovány v hospodě během večerní zábavy.

V některých obchůzkách se dostává do ústřední role tanec, především obřadní tance mladíků, zvaných ve Strání „pod šable“. Podobně tančí u každého domu na Uherskobrodsku „bobkovníci“, na Hlinecku „Turci“. Při večerní zábavě se konají další obřadní tance, například „na len“, „na konopě“, „žabská“ apod. V mnoha dalších lokalitách se koná obchůzka bez těchto obřadních prvků, a je tak již jen prezentací masek a formou venkovské (eventuálně i městské) lidové zábavy, která se váže k určitému datu.

Mezi masky patří medvěd, kůň, bába s nůsí, žid, turek či cikánka.

Masopustní průvod se začal stávat tradicí i v Praze, na Hradčanech.

Zachoval se kronikářský záznam, že český král Vladislav II. k sobě pozval měšťany a slavil s nimi po tři dny masopust. Součástí programu byl *pochodňový zpěv*. V roce 2010 byly Masopustní průvody s maskami na Hlinecku zapsány na Listinu světového přírodního a kulturního dědictví UNESCO.

Zdroj Wikipedia

Zajímavosti o únoru

Historie, kultura a tradice tohoto měsíce

Měsíc únor je v kalendáři velmi zvláštní. Je to nejkratší měsíc v roce, a i přesto má mnoho zajímavostí, které stojí za zmínku.

Původ názvu měsíce únor

Název měsíce únor pochází z latinského slova "februarius", což znamená očista. V římském kalendáři byl únor měsícem očisty a rituálních obřadů.

Délka měsíce únor

Únor má v běžném roce 28 dnů a v přestupném roce má 29 dnů. Přestupný rok nastává každé 4 roky a únor má pak 1 den více, aby se vyrovnal slunečnímu roku. Některé země, jako například Čína, Vietnam nebo Korea, používají tradiční lunární kalendář a únor se v nich liší v počtu dnů. V těchto kalendářích může mít únor od 29 do 30 dnů.

Svátek Valentýna

Svátek Valentýna se slaví 14. února a je spojen se zamilovaností a romantikou. V některých zemích se tento svátek slaví velmi výrazně a lidé si vyměňují dárky, květiny a vyznávají si lásku.

Měsíc zdraví srdce

V některých kulturách se únor slaví jako Měsíc zdraví srdce. Toto téma je spojeno s tím, že mnoho kardiovaskulárních onemocnění se vyskytuje právě v zimním období.

Black History Month

Například v USA a dalších zemích, se v únoru slaví Black History Month, tedy měsíc afroamerické historie. Během tohoto měsíce se připomínají významné osobnosti a události spojené s afroamerickou historií.

Pluto - bůh smrti a podsvětí

V římské mytologii byl únor věnován bohu smrti a podsvětí, Plutovi.

Svátek Purim

V některých křesťanských tradicích se v únoru slaví Svátek Purim, který připomíná záchranu Židů před perskými vládci. Tento svátek se slaví v židovském kalendáři a může připadat na různé dny v únoru, ne vždy na stejné datum v gregoriánském kalendáři.

Karneval a Mardi Gras

V různých zemích se v únoru slaví karneval, což je období předcházející postnímu období. Jedním z nejznámějších karnevalů je Mardi Gras, který se slaví v New Orleans a jiných

místech po celém světě. Během Mardi Gras se konají různé průvody, taneční akce a večírky.

Den prezidentů

Ve Spojených státech se v únoru slaví Den prezidentů, který se koná třetí pondělí v únoru. Tento den se slaví jako památka na narozeniny George Washingtona, prvního prezidenta USA.

Věděli jste, že...

únor byl původně posledním měsícem v římském kalendáři?

ve Francii se v únoru koná Svátek citronů, kdy je město Menton v jižní Francii zdobeno gigantickými sochami z citrusových plodů?

To byly některé zajímavosti o měsíci únoru. I když je tento měsíc nejkratší, má mnoho svátků a tradic, které nám připomínají historii, kulturu a lásku.

ZAJÍMAVOSTI Z JABLONECKA

Jablonec nad Nisou

Jablonec nad Nisou (německy *Gablonz an der Neiße*, polsky *Jabłowiec nad Nysą*) je statutární město v okrese Jablonec nad Nisou v Libereckém kraji. Leží 9 km jihovýchodně od Liberce, v údolí řeky Nisy a jejích přítoků. Na ploše 31,38 km² zde žije přibližně 46 tisíc^[1] obyvatel. Město proslulo výrobou skla a bižuterie, je v něm však zastoupena i řada jiných průmyslových odvětví. Jablonec a okolí nabízí množství sportovních i turistických aktivit (Maloskalsko, Jizerské hory). Jablonec de facto vytváří souměstí s Libercem, ve kterém žije téměř 150 tisíc lidí, což představuje jeden z největších městských prostorů v zemi.

Název

O původu jména existuje několik teorií, za nejpravděpodobnější je v současnosti považována ta, že jméno „Jablonec“ je odvozeno od slova „jabloň“ (podle pověsti, která kolovala mezi většinovým německým obyvatelstvem, Jablonec vznikl kolem zájezdního hostince na křižovatce obchodních cest, u kterého rostla jabloň – dnes křižovatka „U Zeleného stromu“ s kruhovým objezdem).

Podle jiné teorie název souvisí s latinským označením „*gabulum*“, místo, kde se vybíralo clo. Tato teorie je podporována tím, že velká část měst s podobnými názvy (Jablonné, Jablunkov) leží u hranic nebo na významných starých stezkách.^[4]

Další teorie jméno dává do souvislosti s německým „*gabel*“ (vidlice, větvení – Jablonec leží na soutoku Novoveského potoka, Lužické a Bílé Nisy, podobně jako německý název Jablonného v Podještědí – *Deutsch Gabel*).

Historie

Městské divadlo kolem roku 1911

První písemná zmínka o Jablonci pochází z roku 1356, v němž byla obnovena fara a postaven kostel sv. Anny.^[5] Během husitských válek byla obec ušetřena, avšak za vlády Jiřího z Poděbrad Jablonec jako součást maloskalského panství, přívržence husitů, dne 30. srpna 1469 stejně jako obce Rýnovice, Maršovice a Jistebsko neunikl vypálení. V zemských deskách z let 1538 a 1543 se pak uvádí jako pustý.^[6]

K pozvolnému znovuosídlování došlo až v druhé polovině 16. století, především v souvislosti s podmínkami pro

sklářství. V druhé polovině 17. století už sklářství zažívalo bouřlivý rozvoj a díky vývoji techniky drahokamové řezby se k němu přidal i průmysl bižuterní. K tomu hojně přispěli mistři „štajnšnajderové“, kteří na této technice pracovali.^[7] Během třicetileté války (roku 1643) byl Jablonec s okolními vesnicemi vypálen znovu.

V letech 1708–1710 odpor libereckých měšťanů zmařil snahy hrabat Desfoursů o povýšení Jablonce na městys. K tomu došlo císařským rozhodnutím až 21. dubna 1808. Roku 1847 Jablonec konečně spojila se světem výstavba Krkonošské silnice. V letech 1848–1850 zanikla patrimoniální správa a v Jablonci byl historicky prvním starostou zvolen exportér Josef Pfeiffer. V roce 1866 se dekretem císaře Františka Josefa I. stal Jablonec městem. Jmenovací dekret však obdržel až v roce 1906, kdy si tehdejší starosta jeho vydání u císaře údajně doslova „vyseděl“. K této příležitosti byl závazně kodifikován městský znak a k jménu města připsán přívlastek „nad Nisou“.

Z Jablonce se mezitím stalo světově proslulé středisko obchodu s bižuterií. V roce 1880 zde pro tyto účely založili uměleckoprůmyslovou školu a v roce 1888 bylo město napojeno na železniční síť tratí Liberec – Jablonec, zanedlouho prodlouženou z Jablonce přes Smržovku a Tanvald až do Kořenova a tam napojenou na síť tehdejších železnic pruských. To vše výrazně přispělo k rozkvětu jabloneckého průmyslu, který zase vedl k rozvoji

architektury. Zdejší exportéři si stavěli domy zejména ve stylu secese. Za zmínku určitě stojí i výjimečný secesní kostel Povýšení svatého kříže. Mnoho staveb ve městě nese prvky dobového historismu, např. novorenesanční budova pošty, historizující městské divadlo se secesními interiéry či evangelický kostel ve stylu novogotiky. Stoletá voda roku 1897 zničila valnou část regionu, v následujícím desetiletí se proto začaly stavět ochranné přehrady včetně jabloneckého vodního díla Mšeno. V meziválečném období nechalo město vybudovat dvě největší funkcionalistické dominanty města – novou radnici a katolický kostel Nejsvětějšího srdce Ježíšova. Tím dalo v dobách krize práci téměř dvěma tisícům dělníků.

Jablonec utrpěl útekem Čechů před nacismem a především nuceným odsunem německého obyvatelstva po druhé světové válce. Přestože byla značná část místních Němců díky sklářské odbornosti z odsunu vyňata, počet obyvatel Jablonce klesl o více než 10 tisíc. Velká část odsunutých z Jablonce a okolí našla nový domov ve městě Kaufbeuren v jižním Bavorsku, ve čtvrti jež byla roce 1952 pojmenována Neugablonz, tedy Nový Jablonec. Město (na rozdíl od sousedního Liberce) naopak tolik nepostihla okupace ČSSR vojsky Varšavské smlouvy v srpnu 1968. Zasáhla ho, stejně jako celou republiku, vlna panelové výstavby, která zničila nejen historické Mšeno nad Nisou, ale i zcela změnila malebná jablonecká předměstí. Statutárním městem se Jablonec nad Nisou stal v roce 2012.

Zdroj wikipedia

Vlasta Burian

Vlasta Burian, vlastním jménem **Josef Vlastimil Burian** (podle matriky *Josephus Wlastimil Burian*; 9. dubna 1891 Liberec – 31. ledna 1962 Praha), přezdívaný *Král komiků*, byl český divadelní herec, režisér, zpěvák, divadelní ředitel, sportovec, majitel dostihové stáje a jezdec na koních, podnikatel, filmový herec němé i zvukové éry filmu, mecenáš, spisovatel, mim a imitátor, který se díky mimořádné kombinaci talentu, ambicí a živelnosti vypracoval na hvězdu českého filmu, divadla i rozhlasu. Byl jedním z nejpopulárnějších herců a vůbec celebrit první republiky, po válce byl však neprávem nařčen z kolaborace, což fatálně poznamenalo jeho postavení i kariéru. Jeho obliba však utrpěla jen dočasně a trvá dodnes, o čemž svědčí vítězství v anketě České televize o „Krále komiků“ a časté televizní reprízy jeho filmů.

Život

Mládí

Narodil se libereckému krejčímu, vlastenci a ochotníkovi Antonínu Burianovi (*1863) a jeho o pět let starší manželce Marii Burianové, rozené Škaloudové (*1858), která měla z předchozího manželství dceru Žofii Pickovou (*1884). V

Liberci prožil prvních deset let svého života. 5. května 1901 se jeho rodina přestěhovala na pražské předměstí Žižkov,^[3] protože jeho otec neměl v Liberci, kde byla většina obyvatel německá, vhodné prostředí k vlasteneckým aktivitám. Získal v Praze místo úředníka vybírajícího potravinové daně a svého malého syna vodil pravidelně do Národního divadla. Josef Vlastimil se později vyučil obchodním příručím na obchodní škole. Jako syn krejčího se od dětství setkával s lidmi, kteří měli zájem o divadlo, a měl možnost slýchat příběhy z tohoto prostředí. Sám už jako dítě zpíval na kůru a měl rád operu. Mladý Vlasta Burian měl také velkou zálibu ve sportu. Vynikal zejména ve fotbale, byl brankářem. Hrál za Union Žižkov, později za Viktorii Žižkov. Nejznámější je však jeho kariéra ve Spartě. Věnoval se také cyklistice a závodně hrál tenis. Pravidelně se zúčastňoval závodů a turnajů, které často vyhrával (existuje malá část jeho dosud dochovaných trofejí, které zabírají jednu velkou vitrínu). Časem však většina jeho sportovních aktivit ustoupila divadlu. Své bavičské nadání zpočátku uplatňoval převážně soukromí na večírcích svých přátel. Jeho nadání mu však postupně otevřelo cestu i k veřejnému vystupování (v němž mu otec nejdříve bránil, ale když viděl syna na jednom představení v hospodě, usoudil, že je výborný komik a nadále jej od umělecké činnosti neodrazoval).

Společnost jej znala jako zábavného společníka, v soukromí byl však melancholický, náladový, vyhýbavý a měl deprese – trpěl zřejmě maniodepresivními stavy, spekuluje se i o Aspergerově syndromu či ADHD, jež nebyly v danou dobu ještě definovány a které by spíše mohly vysvětlovat jeho talent a stavy jeho duše. I proto se často uzavíral ve své vile Dejvicích, kterou měl elegantně a luxusně zařízenou. Každodenně sportoval, proto měl ve své vile velkou tělocvičnu a u vily postaven bazén, tenisový kurt a bohatě vybavenou kuchyni, kde měl nejlepšího českého kuchaře své doby, Jaromíra Trejbala. Vždy ráno se projížděl na kole a pořádal přátelské tenisové zápasy i mimo Prahu (na pražské Klamovce si například zahrál několik tenisových zápasů s dvojnásobným mistrem světa Karlem Koželuhem). Byl také velkým mecenášem sportovců, jak profesionálních (sponzoroval také národní cyklistické mužstvo), tak amatérských. Dnes už téměř neznámá je vzpomínka jedné pamětnice, která jej viděla, jak hází nezaměstnaným dělníkům, kteří hráli fotbal se starým roztrhaným míčem, nový míč, aby mohli lépe sportovat. V letech 1914 až 1920 aktivně hrál za AC Sparta jako prvoligový fotbalový brankář.

Zlom a dočasné přerušení kariéry

V roce 1944 došlo v jeho životě a v popularitě k prudkému zlomu. Nejdříve jeho divadlo zavřeli Němci, po válce byl zatčen Čechy (a jeho divadlo bylo znárodněno). Nejdříve byl

uvězněn do společné cely s esesáky a kriminálníky, kde byl velmi ponižován. Poté byl na intervenci Jana Masaryka propuštěn, vyšetřován na svobodě, nakonec jej soud osvobodil. Po negativním ohlasu v tisku i na zásah politiků (kteří ho chtěli exemplárně potrestat) byl opět uvězněn a na základě vykonstruovaných obvinění (především na základě pod trestem smrti vymámené výpovědi Lídy Baarové) odsouzen za kolaboraci s německými okupanty na několik měsíců k těžkému žaláři a pokutě půl milionu korun. Základem odsouzení byly tyto body:

1. *obvinění:* V rozhlasovém skeči Hvězdy nad Baltimorem zesměšňoval exilovou vládu v Londýně, konkrétně Jana Masaryka. *Obhajoba:* K tomu byl donucen nacisty. A svědci, kteří skeč v rozhlase slyšeli, se divili, že Burian nebyl Němci za toto vystoupení nařčen ze sabotáže, protože prý strašnější výkon neslyšeli... A dalším vystoupením se vyhýbal předstíráním různých nemocí.
2. *obvinění:* Ve své vile hostil německé okupanty včetně K. H. Franka. *Obhajoba:* Ve skutečnosti byli u Buriana ve vile Němci jen jednou, a to když na udání sousedů hledali na zahradě údajně zakopané zbraně. A s K. H. Frankem se viděl Burian pouze jednou, a to v restauraci.
3. *obvinění:* Uplatil magistrátní úředníky, aby získal městský pozemek k rozšíření tenisového kurtu, a když za Protektorátu byl benzín na přiděl, získal ho nepoctivým způsobem, i to, že jako jeden z mála mohl vůbec s autem

jezdit. *Obhajoba*: S autem jezdil na fingované smlouvy s Lucernafilmem a ne z dovolení Němců.

4. *obvinění*: Využitím německé protekce mohl vystoupit v Národním divadle jako principál ve Smetanově Prodané nevěstě. *Obhajoba*: Žádost, aby mohl pohostinsky vystupovat, si však Burian v divadle podal sám, aby demonstroval své upřímné „češství“, a vedení ho ochotně, bez nátlaku kladně vyřídilo. U soudu se také obhajoval, že schválně nepřijal role v německých filmech v dobách okupace.
5. *obvinění*: Zdravil nacistickým pozdravem „hajlováním“ (zdviženou pravicí). *Obhajoba*: Zde Burian vypověděl, že takto nezdravil a pokud vůbec zdravil na jevišti se zdviženou pravicí, že to byla ruka se zaťatou pěstí, nebo že tento úkon doprovázel slovy: „*Takhle vysoko skáče můj pes, když přijdu domů*“, což mělo velký ohlas u diváků doprovázený salvami smíchu. Podle pamětníků dokonce vystoupil za okupace na jevišti s bičem a na něm bylo připevněno velké tiskací C. Když se ho poté ptali, co to znamená, tak odpověděl: „*To je bič, na něm cé.*“ Za takové provokace mohl za protektorátu hrozit trest vězení nebo dokonce smrti (podle knihy *Vlasta Burian na cestě do 21. století*, ve které Ondřej Suchý zpracoval obvinění a následnou Burianovu obhajobu podle dobových materiálů).

Po propuštění už divadlo nesměl obnovit, byl mu zabaven prakticky veškerý majetek (také vila v Dejvicích) a

následujících pět let nesměl vystupovat. V jeho vile byla zřízena školka. Tradiuje se, že když šel Burian navštívit děti, které pobývaly v jeho bývalé vile, nepřišel nikdy s prázdnou. Ze začátku musel pracovat tvrdou manuální prací, byl vážným v severočeských dolech, pak jako poslíček pracoval na horských chatách, kde jezdil s autem pro rekreanty ROH a v kuchyni pak škrábal brambory. Zde už začal ilegálně vystupovat.

Smutný návrat a konec

Za těch pět let, kdy nesměl hrát, se změnil: byl skromnější, ze sportovce s výbornou fyzickou kondicí se stal stařík – viditelně sešel, vězení a pronásledování mu podkopalo zdraví a do toho se přidalo pití. Teprve v roce 1950 mu byl herecký distanc zrušen. Po zkušebním představení v Městském divadle v Kladně začal hrát v divadle v Karlíně na přímlovu Jiřího Frejky a Jana Wericha (Werich se tím možná pokusil odčinit, když v roce 1941 v USA s Voskovcem nazpívali píseň nazvanou *Kolaborant Burian*, což byla reakce na jeho účast v *Hvězdách nad Baltimore*. Další pokus o odčinění bylo obsazení do role rádce Atakdale v pohádce *Byl jednou jeden král...*). Byl nucen krotit svou improvizaci a hrát veršovaná dramata např. Nezvalovy *Tři mušketýry*, kde hrál s Vladimírem Rážem. Ráž později vzpomínal, když během jednoho tohoto představení na konci děkovačky už to údajně nevydržel a zarýmoval si: „*Kluci, my jsme reci, jdeme na dvě deci*“, po odchodu za oponu k němu režisér Nezval přišel a

řekl mu: „*Vlastíku, tohle už mi nikdy nedělej.*“ Od svého vyhození v roce 1953 začal vystupovat na různých estrádách, které mu úplně zničily zdraví – měl problémy se žilami a velmi mu otékaly nohy, proto nemohl chodit a musel při představení sedět, ale přesto se bavil. Jeho humor i komika byly ještě stále na dobré úrovni, ale už ztratily podstatnou část oné výbušnosti a osobitosti, které jim dřív dodávaly světovou úroveň, což neváhal přiznat i Burian sám. Některé pořady natočené pro rozhlas („*Právní poradna*“ aj.) jsou přesto vrcholem realizovaného humoru v této oblasti. Známa je však jeho smutná poznámka určená fanouškovi, který chtěl, aby se mu podepsal na fotografii jako *Vlasta Burian, Král komiků*: „*Král? Kdepak král! Ted' už jenom králíček...*“ Tehdy mu bylo také povoleno natáčet filmy.

Aby se uživil, musel vystupovat na estrádách, i když byl nemocný. Poslední představení svého života odehrál s těžkým záparem plic. Nakonec zemřel na plicní embolii, doma, v blízkosti své věrné družky Niny Burianové. Nina pak zemřela o devět týdnů později, podle pamětníků na manželově hrobě.

Vlasta Burian byl pohřben na Vinohradském hřbitově^[6] v Praze, v roce 2002 přeneseny ostatky na Vyšehradský hřbitov. Na náhrobku byla v roce 2002 umístěna i bronzová bysta Vlasty Buriana, která však byla později odcizena. Až v únoru 2007 byla na jejím místě umístěna plastika

znázorňující dvě ruce s názvem *Ruce komika*, od akad. sochaře Tomáše Vejdovského.

Zdroj Wikipedia

OSLAVENCI V ÚNORU

Božena Ježková 79

Jiřina Jandalová 89

Mirko Šíkola 92

Dagmar Barboríková 73

Helena Maštaliřová 95

Jindřich Wirnitzer 93

Ing. Jan Mikuláš 84

Alena Bajdichová 70

Ilsa Slavíková 85

Věra Marková 92

S LÍTOSTÍ OZNAMUJEME, ŽE NÁS NAVŽDY OPUSTILI

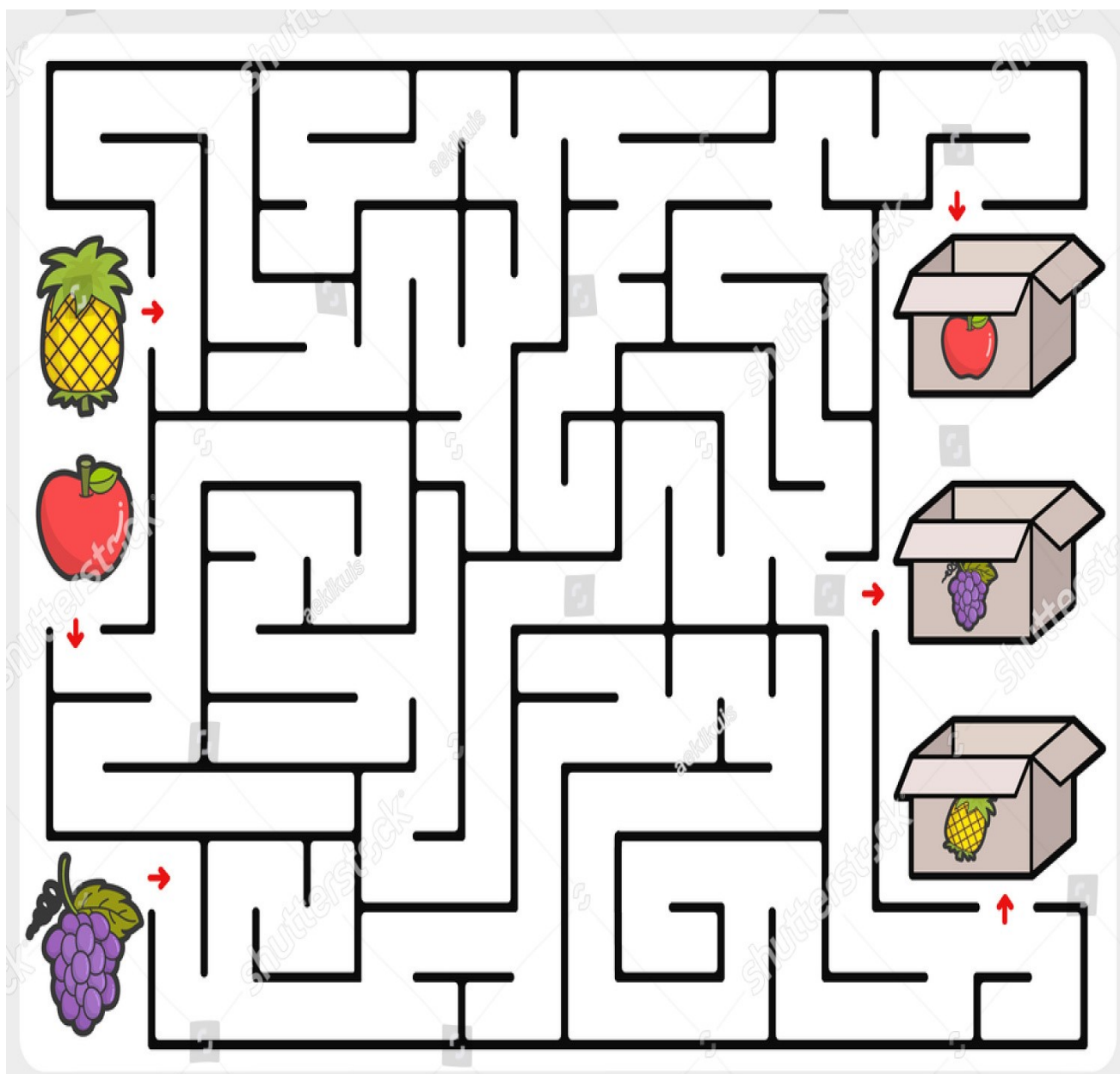
Iva Minaříková

Ing. Vít Paldus

Čest jejich památce

PROCVIČME SI HLAVU

Pojďte si s námi vyluštit tajenku.

adresář	cena	míč	sport	vaření	vsi	zvuk
akce	chvíle	mrkev	sval	vaty	vtip	
ale	jak	nok	tatínek	ven	zcela	
cejni	jump	osud	třesk	vepř	zlý	
celý	lekce	řada	tvůrilek	večer	zrak	

E	D	V	Ý	L	E	C	E	N	A
Z	C	E	L	A	O	D	O	D	J
R	M	K	Z	V	U	K	A	U	A
A	D	R	E	S	Á	Ř	M	E	K
K	K	M	O	L	A	P	Č	S	E
E	Í	C	H	V	Í	L	E	K	N
Č	Ř	N	E	V	A	Ř	E	N	Í
K	P	Č	Y	S	T	T	O	J	T
C	E	J	N	I	O	I	Y	V	A
R	V	T	R	O	P	S	P	V	T

Zdroj: křížovky online

RECEPT NA MĚSÍC ÚNOR

Dýňový koláč

Ingredience:

- 1 střední dýně hokkaido
- 250 g polotučného měkkého tvarohu
- 350 g hladké mouky (nejlépe špaldové)
- 2 vejce
- vanilkový cukr
- 70 g třtinového cukru
- 2 lžičky kypřicího prášku
- 100 g másla (rozpuštěného)

Postup:

Uvařte doměkka nakrájenou dýni. Vedle v míse smíchejte mouku, kypřicí prášek a cukry. Uvařenou dýni scedte, rozmixujte a přidejte tvaroh. Směsi smíchejte, obohaťte vejcem a rozpuštěným máslem. Koláčovou formu vymažte tukem a vysypte polohrubou moukou, vylijte do ní těsto a pečte cca 30 min v předehřáté troubě na 200°C. Rychlá a jednoduchá dobrota je na světě.

Redaktorka: Petra Habrová

Domov důchodců Jablonecké Paseky
ročník 21.
Únor 2024

